

opusdei.org

Prelatovo pismo (september 2015)

Msgr. Javier Echevarría v tem mesečnem pismu razlaga povezavo med križem in veseljem. Obenem nas vabi, naj bo v prihajajočih tednih naša molitev za družine bolj zavzeta.

5. Sep. 2015

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Pišem vam po vrnitvi s potovanja v Dominikansko republiko, v Trinidad in Tobago ter Kolumbijo, pred

odhodom v Torreciudad na duhovniško posvečenje treh mojih sinov pridruženih iz Prelaturi ter na Marijanski dan družin. Na prvem mestu si želim, da bi bili deležni mojega veselja in hvaležnosti Gospodu za obilne duhovne darove, ki sem jih lahko videl na tem potovanju: veliko sem se naučil in vsak dan sem se vas spominjal. Ko sem opazoval apostolsko delo v teh deželah, sem pomislil, da je sad tistega gesla "skriti se in izginiti" svetega Jožefmarija, že od vsega začetka, ter njegove molitve v trdni in stanovitni veri za vse tiste, ki smo prišli pozneje. Opazno je, kako je Bog na priprošnjo presvete Device Marije in našega Očeta spodbujal in še vedno spodbuja širitev Dela.

V tem marijanskem letu, kolikor ga je še pred nami, se bolj zatekajmo k sveti Mariji. Naj bo naša molitev še bolj zavzeta ta mesec, ko se bo v Filadelfiji odvijalo Svetovno srečanje

družin, katerega se bo udeležil tudi papež; prav tako zaradi dogodkov v Torreciudadu 5. septembra. Vabim vas, da na poseben način prosite za posredovanje predragega don Álvaro. 15. septembra, na praznik Žalostne Matere božje, bomo hvaležni za ponovno obletnico njegove izvolitve za naslednika našega Očeta. Logično je, da se opiramo na njegovo molitev, tudi zato, ker je sam zelo učinkovito spodbujal apostolat na področju družine.

Septembra bi vas rad spomnil na dve temeljni točki krščanskega življenja, ki sta neločljivo povezani med seboj in ki se morata ukoreniniti v naša osebna življenja — križ in veselje. Globoko veselje ne more obstajati, če ni ukoreninjeno v Jezusovi izročitvi na križu. Tako pravi liturgija na praznik povzdignjenja svetega križa, 14. septembra, ko nas spominja na izpolnitev Gospodovih besed: *ko bom*

povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi[1].

Prav na ta praznik leta 1938 je sveti Jožefmarija zapisal: ***Z resnično željo v svoji duši sem prosil Gospoda, naj mi da svojo milost, da bom povzdignilsveti križ v svoje mišljenje, čustva in čute ... Novo življenje! Kakor ponoven pečat, ki bo dal trdno pristnost moji nalogi ... Jožefmarija na križu! — Bomo videli, bomo videli.***[2] Združeni s prošnjo k Bogu, ki jo je izrekel naš Oče, iskreno prosimo Gospoda, naj nam podeli milost, da bomo sveti križ brez strahu postavili zelo visoko v naših dušah in naših telesih, v naših intelektualnih sposobnostih in čutih. Biti čisto blizu križa — s Kristusom na križu, kakor je ponavljal sveti Jožefmarija — namreč napolnjuje z mirom in vedrino, čeprav se v prvem trenutku morda nekoliko upiramo. V takih trenutkih se je dobro spomniti tiste

točke iz *Poti*: ***Gospod, ti tako
hočeš? ... Potem tako hočem tudi
sam!***[3]

Trudímo se to prizadevanje
posredovati naprej s svojo besedo in
ravnanjem — tako da ljubimo
daritev, tudi ko se pojavi na
nepričakovan način, in tako, da
dejavno iščemo križ v majhnih
vsakdanjih stvareh: ***in lætítia, nulla
dies sine cruce***; Gospod, hočemo, da
niti en sam dan ne mine brez križa, a
vedno v veselju in v miru.

Premišljujmo o tem, kako se skušamo
prepojiti s to resničnostjo. Ali tedaj,
ko se v naši notranjosti dvigne odpor,
kljub temu, da vidimo, da se je
potrebno odpovedati sebi, to storimo
z veseljem? Ali razumemo, da je taka
drža, ki je potrebna, da bi lahko
služili drugim zaradi Boga, zagotovo
znamenje resnične ljubezni? Ali
razumemo, da je zato, da bi lahko od
blizu sledili Jezusu, treba malo po

malo premagovati to, da preveč mislimo nase?

Da bi se Delo lahko rodilo na zemlji, je Sveti Duh vodil našega Očeta — tako kot hoče voditi nas — po stezah mrtvičenja in pokore. Ne postavljajmo ovir tem božjim zahtevam. Prosimo za milost, da bi se pustili izoblikovati po vzoru križanega Kristusa, kajti to je pot za doseganje resnične sreče. Zato te sprašujem, tebe in sebe: ali ljubiva križ? Ga iščeva na poteh našega vsakdanjega življenja? Ali skušava okrepiti nadnaravno veselje, ko pride Jezus mimo naju in naju prosi za kakšno odpoved, ali se znava prilagoditi temu, kar nama predlaga v življenju pobožnosti, pri delu, v bratstvu?

Pomembno je, da ta premišljevanja prenesemo ne le v osebno vedenje, temveč tudi v naročje družinskega življenja, v domove pridruženih in

supernumerarijev, v okolja, kjer se običajno gibljemo. Sobivanje z drugimi ljudmi ponuja obilo priložnosti za to, da pilimo ostrine svojega značaja, svoje osebnosti. Ne govorim o majhnih nesoglasjih, ki so neizogibna v tesnem sobivanju in do katerih lahko pride tu in tam, vendar pa jih lahko zgladimo tako, da se opravičimo. Govorim o globljih ranah, ki lahko nastanejo v naročju družine.

Sveti oče nas opozarja na nevarnost, ki pogosto botruje kvarjenju družinskega okolja. **Ko se te rane, ki bi se jih še vedno lahko popravilo, zanemari, se še povečajo: spremenijo se v oblastnost, sovražnost, prezir. Na tej točki lahko postanejo globoke bolečine, ki ločujejo moža in ženo in vodijo v iskanje sočutja, podpore in tolažbe drugje. A pogosto te t. i. "opore" ne mislijo na dobro družine.[4]**

Zdravilo za take situacije, ki pomaga, da se ne sprevržejo v skoraj nepopravljive rane, je z božjo milostjo na dosegu roke. To je papež ponovil ob različnih priložnostih in predlagal te tri besede: **prosim, hvala, oprosti.**[5]

Prositi, uporabiti besedo "prosim", brez nezmerne zahtevnosti, brez nepotrpežljivosti, je dobro *cepivo*, ki preprečuje bolezni, ne le med zakoncema, temveč tudi v odnosih z otroci in drugimi člani družine. Obstaja nek ljudski rek, ki opozarja na to: *Več muh se ujame na žlico medú kot na sod kisa*. Obenem se moramo zavedati, da je vse v našem življenju zaznamovano s hvaležnostjo; ni naša zasluga ne naše življenje, ne družina, v kateri smo rasli, ne naravni in nadnaravni darovi, ki smo jih prejeli ... Zato je nujno, da smo hvaležni. Kako lahki postanejo odnosi med ljudmi, kadar znamo iskreno reči "hvala" tudi za

morda najmanjšo pozornost, ki pa izraža držo resnične ljubezni in velikodušne pripravljenosti služiti! Ko naredimo napako — iz sebičnosti, grobosti, neobčutljivosti —, se zatecimo k prošnji za odpuščanje, ki ne pomeni nikakršnega ponižanja, kvečjemu nasprotno — izkazuje veličino duše.

Zelo se zahvaljujem Bogu, ker smo se v Delu od našega Očeta naučili tega duha. ***Svoj težak značaj je treba vtakniti v žep***, je dejal, ***ter se iz ljubezni do Jezusa Kristusa nasmehni in naredi prijetno življenje tistim, ki jih imamo ob sebi***. [6] Zakoncem je dal nasvet, ki ga lahko uporabimo tudi v drugih medčloveških odnosih: ***Ker smo ljudje, se kdaj pa kdaj lahko prepiramo, vendar malo. A potem morata oba priznati, da sta kriva, in drug drugemu reči: Oprosti! Nato pa se močno objeti ... in lahko gresta naprej! Vendar naj se***

opazi, da se po tistem še dolgo ne bosta sporekla.[7]

Vračam se na začetek teh vrstic. Biti moramo ženske in moški vere. Veliko ljudi včasih pokaže, da jim manjka načel in posledično ljubezni do križa, vendar nam to dejstvo ne sme odvzeti poguma. Četudi delamo v kakšnem skritem kotičku, čeprav se komajda premaknemo s svojega mesta, se spomnimo, da ima naše prizadevanje, da bi povzdignili Kristusa v svoje čute in svoje umske sposobnosti, v svojo dušo in svoje telo, nepredstavljiv domet. On je namreč tisti, ki poživlja ta naš svet, za kar uporablja ta uboga orodja, kar smo mi, vsakdo izmed nas. Ne spreglejmo tega dela, moje hčere in sinovi. Čas je — kakor je dejal naš Oče — da vsak dan stopimo do križa in močno prosimo tisto, za kar je sveti Jožefmarija pogosto prosil našega Gospoda, ko je poljubil

razpelo: *Gospod, sestopi s križa, naj grem nanj jaz.*

Ko bi nas le večkrat prešinilo: kaj bi naredil Jezus sedaj? Kako bi se izročil? Prepričan sem, da bo naš mali križ, tvoj in moj, ki ga prevzameva z odločenostjo, z veseljem, zadovoljna s tem odkritjem, postal zdravilo za rane današnjega sveta. V tem ni nobenega pesimizma: skupaj s Kristusom hrepenimo po tem, da bi omogočili okusiti Boga tistim, ki so daleč od Njega. Tako bomo prispevali k izboljšanju družbe in k temu, da si bo opomogla institucija družine, za kar s tolikim zaupanjem prosimo presveto Marijo, predvsem 8. septembra, ko se spominjamo njenega rojstva.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja in vas prosi za molitev tudi za prihajajočo sinodo

vaš Oče

+ Javier

Pamplona, 1. september 2015

[1] *Jn* 12, 32.

[2] Sveti Jožefmarija, *Osebni zapiski* (*Apuntes íntimos*), št. 1587 (14. 9. 1938); v: Vázquez de Prada, A., "El Fundador del Opus Dei", II, str. 321.

[3] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 762.

[4] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 24. 6. 2015.

[5] Prim. Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 13. 5. 2015.

[6] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 4. 6. 1974.

[7] *Prav tam*.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
september-2015/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-september-2015/) (19. Mar. 2026)